

בשער

ידיעות קיבוץ הזורע - ב' בשבט התשע"ח - 18.01.2018

סיכום שנה בענף הבריאות | עמוד 4

בלדה לעוזב קיבוץ | עמוד 6
והפעם אלה לוי

עדכון מהנוי לקראת ט"ו בשבט | עמוד 8

מתנות קטנות | עמוד 9
מתנות יום הולדת לחברי קיבוץ

החורף הגיע ואיתו גם הגשם המיוחל. מי שראה את השיחה המשקית בערוץ הקיבוץ יכול להבין את החשיבות וההשפעה הישירה על תוצאות הגד"ש והמדגה. גם אני מקבלת את המטר באהבה למרות שלהכין ארבעה ילדים לצעידה בגשם זה לא תענוג גדול. בעזרת כמה שינויים שאימצתי אנחנו מצליחים אפילו לשרוד כל הדרך מצמרת ללא אבידות בדרך: ראשית, אין מטריות של ילדים, הן קטנות, שברירות והשימוש שלהם גובל בחד פעמי. גם אם במקרה המטריה לא נשברה בתחילת היום בסוף היום היא כבר נעלמת מדלי המטריות ואני נשארת בלי מטריה, עם הגשם והכי גרוע, עם ילד ממרר בבכי שלא מבין לאן היא נעלמה. אז עברנו למטריות של מבוגרים, יותר עמידות, תמיד אפשר לחלוק בהן והכי חשוב, הן מחכות לי גם בסוף היום בדלי. שינוי שני, למרות חוסר ההגיון, אין מגפיים. המגפיים רק גורמים לרצון עז לבדוק כל שלולית בדרך וכמובן שלא עוזרים כשהמים מושפרצים לכל עבר. את החסך הזה הם משלמים בטיולי הגשם בגן, כפי שמעידים הבגדים הרטובים בסופו של היום, ותודה למטפלות (ללא ציניות!) שינוי שלישי ואחרון, שוקו חם. כבר מזמן ויתרתי על תה בלי סוכר, הם ממש לא מתכוונים להישבר ולהתחיל לשתות את זה. כך, כשרואים את האור בקצה המנהרה המוטיבציה להגיע הביתה גבוהה. ועכשיו ברצינות.

אנחנו בתחילתה של תקופה מעניינת. הגשם אכזב כבר יותר מעונה אחת, גם התוצאות של פלסטופיל לא מהוות מקור נחמה וכך פונים בהנהלת המשק לכיוונים חדשים של התפתחות עסקית. כרגע עומדים על הפרק שני פרויקטים. האחד, בניה של בית סיעודי בשלוש המשאלות והשני, בניה של מרלוג קירור מתחת לפלסטופיל. צעדים אלו הם רק הראשונים בתוכנית נדל"נית מקיפה יותר הכוללת עשרות דונמים.

בכל שינוי יש משהו מפחיד. ההחלטה מחייבת ויהיה קשה עד בלתי אפשרי לקחת צעד אחורה. נהיה תלויים בשותפים, נמכור חלק מהקרע ויתכן ויהיו השפעות גם על התנהלות פנים קיבוצית. יחד עם זאת, בפעם הראשונה גם אני, בדומה לשוקו של הילדים, רואה אור בקצה המנהרה. כיוון חדש שאם ינוהל בתבונה יוכל לאפשר לנו כקהילה לשמור על אותה רמת חיים ושירותים. אני רק מקווה שהכיוונים החדשים, הצעירים והיפים לא יסיתו את תשומת ליבנו מאתגרים אחרים, וותיקים ומורכבים יותר שיש להתמודד איתם.

נושא אחרון בו אני רוצה לגעת - שיחות קיבוץ. מי שהיה נוכח בשיחה האחרונה היה יכול להבחין במיעוט המשתתפים. אין לי ספק שהסיבה לנוכחות הדלילה אינה טמונה בנושא השיחה, שהיה חשוב ומרתק. כראיה לכך, כאשר הנושא עלה באתר הקיבוץ השתתפו בו חברים רבים. על מנת ליצור מצב בו הקהילה שותפה פעילה יותר בהחלטות המתקבלות, אני מאמינה שיש לרענן את צורת הפניה לחברים. המדיה הדיגיטלית מהירה וזמינה לכל חבר בכיס חולצתו. אפשר לנצל בדרכים חדשות ולקיים דיונים אקטיביים ושתופיים, הן של חברים והן של ההנהלה ובעלי התפקידים לפני כל שיחת קיבוץ משמעותית.

אאחל המשך חורף גשום והצלחה בכיוונים החדשים.
נעה אלבוחר

מערכת בשער:

עורכת: נעה אלבוחר
עיצוב ועריכה גרפית: אנה אבריאל
טל: 052-3990860
דוא"ל: bashaar@hazorea.org.il

המערכת: נעה אלבוחר, טובה חגי, רן סלומון, נחשון שחם, מוריס הרמן, רומי ליבנה, ארן ריילינגר, דליה הרפז, נטלי אוליאל, צוות הארכיון, יעל כרמי, דני נהב, מרלין לאופר, ספי מנור-פלג

הגהה: מרים גרוס

תמונת שער: נעה אלבוחר

הפצה: יעל טיקטין, רינה רשקוב

דרושים:

כתבים על הנעשה בקיבוץ!

אחראי מדורים:

- תרבות ופנאי
- טיולים
- יצירה מקומית

אחראי המדור נדרשים לרכז את החומר בתחומם. למצוא ולשלב את הכותבים המשתנים במדור שתחת אחראיותם. יכולות נדרשות: לעמוד בזמן!

4 | סיכום שנה בענף הבריאות

6 | בלדה לעוזב קיבוץ

אלה לוי

8 | עדכון מהנני

לקראת ט"ו בשבט

9 | מתנות קטנות

לחוגגי יום הולדת בחודש ינואר

10 | יצירה מקומית - יעל כרמי

11 | קריאה להתפקדות

מרצ החדשה / מוריס הרמן

12 | תרבות ופנאי

יומני ריצה - בועז בש מרץ

ספרים רבותי ספרים / רומי ליבנה

בדיחת השבוע - ספי מנור פלג וטובה חגי

14 | יום הולדת לחברי גש"ר

14 | היה היה

סיכום שנת 1967

16 | שו"ת

דני נהב בשיחה עם מרלין לאופר

חברים שלום,

מספר עדכונים בתחום הביטחון:

- **קלאבקארים:** לאחרונה אנו עדים לגניבות וניסיונות גניבה של קלאבקארים... המלצתי לבעלי כלים אלו היא פשוט לנעול אותם.
- **שערים:**
- **שער ראשי:** ניתן לפתוח ע"י הטלפון הנייד המספר לפתיחת השער: 054-1578480
- **שער היער:** נפתח ע"י קארלוג.
- **שומר לילה:** תמיר הרשקוביץ החל לעבוד כשומר לילה בימים א'-ה'. בסוף השבוע עובד שומר שכיר. מספר הטלפון של שומר הלילה - 054-8808450.
- **שער כניסה / יציאה מהמושבה:** בשעות הלילה שער זה סגור, לשומר הלילה יש אפשרות לפתוח את השער ע"י הטלפון.
- **אולם הספורט:** לאחרונה היו מספר מקרים בהם פרצו לאולם והשתמשו במתקנים, יש להבהיר שהאולם שייך למועצה ותחת אחריותה וכל שימוש בו חייב להיות מתואם, האחראי מטעם הקיבוץ הוא טיבי גנץ.
- ככלל מבקש לידע אותי על כל דבר המעורר חשד. בברכה, לוטם בר - רב"ש. טל- 050-6291077

מזל טוב לשולה
זינגר לרגל יום
הולדתה ה-80
בריאות אושר ונחת
מהנכדים והננינים,
מכל בית הזורע

מילה טובה

תודה ענקית לצוות ההורים
על העולם המופלא, המגוון והמפנק שיצר
במועדון לחבר...

סיכום שנה באגף בריאות

/ נחשון שחם

הענפים העיקריים שבהם חלו שינויים כספיים הם:
❖ **בית שקמה** – נערכה תכנית מקיפה של צמצום עלויות. הדבר התאפשר גם תודות לפרידה ממשרד הבריאות וחזרה לבית פרטי ומשפחתי. הוצאות בית שקמה בשנת 2014 עמדו על כ-2,700,000 ואילו בשנת 2017 העלויות הן כ-2,100,000. ההתייעלות העיקרית היא בשכר עבודה של שכירים שהצטמצם בין השנים 2017-2014 בכ-600,000 ₪ לשנה ע"י שינוי סידור עבודה וכמעט ללא שינוי הרכב הצוות.

❖ **מכון פיזיותרפיה** – המהלך המרכזי שמלווה אותנו בשנים האחרונות הוא הגדלת הכנסות המכון ממטופלי חוץ. בשנים שלפני השינוי בקיבוץ כמעט ולא היו הכנסות מלקוחות חוץ (1,477 ₪ בשנת 2012, 2,562 בשנת 2013). בשנת 2014 היו ההכנסות מלקוחות חוץ – 17,600 ₪ ובשנת 2017: כ-140,000 ₪. כתוצאה מהאפשרות לקבל החזרים מהמושלם עבור טיפולי פיזיותרפיה גם חברי הקיבוץ ממשיכים להצביע ברגליים ולהגיע למכון. בשנת 2014 היו ההכנסות מחברי קיבוץ 121,000 ₪ וב-2017: כ-201,000 ₪.
<<<

התבקשתי ע"י עורכת העיתון הנמרצת לסכם את השנה באגף בריאות. מכיוון שקצת פישלתי בהזנחת פינת הספורט הרי שהפעם היה קשה לי לסרב.

תחילה מעט רקע על אגף הבריאות בשנים האחרונות: בערב השינוי של הקיבוץ (סוף 2013) הייתה העלות השנתית של שירותי הבריאות כ-3,700,000 ₪ והתכנית לשנת השינוי הראשונה הייתה שעלות האגף תהיה כ-3,400,000.

מבדיקת מערכות הבריאות לאחר השינוי נוכחנו כי יש אפשרויות מגוונות לצמצם עלויות ולהגדלת הכנסות ע"י קליטת מטופלי חוץ. אחד הקווים שהנחה אותנו הוא לעשות מהלכים אלו ללא פגיעה בפרנסת העובדים כלומר ללא פיטורים ואם אפשר תוך שיפור תנאי העובדים.

במהלך השנים נוכחנו כי אכן ניתן לעמוד ביעדים אלו וכיום בסיכומי 2017 ניתן לראות כי העלות השנתית של האגף בחישוב דו"ח רווח והפסד ודו"ח מרכזי רווח היא בערך 400,000 ₪.

לעלות זו יש להוסיף את עלות סבסוד החברים בבית שקמה ובמראת שיניים (כ-1,000,000 ₪).

שורוב שיצאה מהמרפאה אך נשארה קשורה למערכת בדאגה וליווי חברים בביתם ואביבה חננאל שסיימה במכון פיזיותרפיה.

השנה המשיכנו במערכת הבריאות את המגמה של שיפור השירותים לחברים בכל ענפי האגף - מרפאה, מרפאת שיניים, בית שקמה, פיזיותרפיה, קלנועיות, טיפול שטח, עזרה וניקיון בבתים.

מרכז גש"ר הוא חלק בלתי נפרד מאגף הבריאות ובו השתדלנו להוסיף השנה פעילויות ותחומי עזרה לחברים הוותיקים. מספר חברים הצטרפו למעגל העבודה והתעסוקה במיוחד בבית שקמה ובהסעות. ראוי לציין לטובה את איציק ניב שהפך השנה לאב הבית של בית שקמה לשמחת כולנו.

מדי שנה אנו מנסים לגוון ולהוסיף לפעילות גש"ר ובשנה הקרובה בכוונתנו להפגיש את החברים עם נושא היבטים משפטיים בגיל זקנה (ייפוי כוח, צוואות, ירושות, מיצוי זכויות וכד').

ברצוני לאחל לכל החברים בריאות טובה ולהביע תקווה שקיבוץ הזורע ידע גם בעתיד לשמור ולטפח את מערכת הבריאות אשר הוקמה ונבנתה במשך שנים רבות ע"י חברים רבים והיא מהווה נדבך חשוב ומרכזי בערבות ההדדית בהזורע.

שוב תודה לכל העובדים באגף בריאות.

כמובן שתודות להגדלת נפח הפעילות גם שכר העבודה עלה וטרם הצלחנו להגיע לאיזון תקציבי אך למרות זאת השתתפות הקהילה הצטמצמה. בשנת 2014 הקהילה השתתפה ב-180,000 ₪ בסבסוד המכון וב-2017 כ-63,000 ₪.

❖ **מרפאת שיניים** - כאן ניכרת עליה מרשימה מאוד בתוצאות תודות לעליה יפה בהכנסות וצמצום עלויות. בשנת 2014 היה הרווח הגולמי (לפני פחת, כלליות ומימון) 162,000 ₪ ואילו ב-2017 יעמוד הסכום על כ-610,000.

תוצאות אלה הן תוצאה של עבודה מאומצת מאוד של עובדי האגף ועל כך מגיעה לכולם ובעיקר לכולן הערכה גדולה מאוד. הערכה גדולה מגיעה גם לשאר עובדי האגף המשקיעים רבות למען רווחת חברי הזורע ולקוחות מבחוץ. בשנת 2017 נערך דו"ח ביקורת באגף בריאות שתוצאותיו באופן כללי העידו על התנהלות תקינה ומסודרת עם מספר נקודות לשיפור. כחלק ממסקנות הדו"ח הוקמה הנהלת בריאות חדשה בראשותה של זהבה וכן עודכן סל הבריאות הכולל בתוכו גם את תקנון הסייעוד שגם הוא עודכן. חוברת סל הבריאות תובא בקרוב לידיעת ואישור החברים בשיחה ובקלפי.

השנה סיימו מספר חברות את עבודתן באגף ואת מקומן תפסו צעירות יותר. ברצוני להודות במיוחד לנעמי

הודעה מהסיפריה

קורה לי לא פעם ולא פעמיים, שאני מסיימת ספר נהדר וחייבת, פשוט חייבת לספר עליו לסובבים אותי, גם לכם זה קורה, נכון?

בדף הפייסבוק החדש של הספרייה שממש עוד מעט יעלה לאוויר, תהיה לכולכם ההזדמנות לשתף, לסקר, לבקר, לתאר, להמליץ או לא על ספר שקראתם.

כל אחד יכול, מבוגרים וצעירים, נוער וילדים.

מוזמנים להתחיל לשלוח אלי למייל סקירות על ספרים שקראתם. בכל נושא,

או לשים בתא הדואר של הספרייה.

סקירה קצרה המתארת מה אהבתם בספר, מה נגע בכם,

מה הצחיק אתכם או הכעיס אתכם, אולי זה ספר שקראתם

פעם שנייה ושלישית ובכל פעם מצאתם בו עוד משהו.

האם אתם ממליצים ואם לא- מדוע.

ינתן קרדיט לכותבים, אם תרצו להוסיף

תמונה- מה טוב.

את הסקירות נעלה גם בעיתון 'בשער'.

המייל שלי:

library_mgr@hazorea.net

מחכים למילים שלכם,

יעל וצוות הספרייה.

אלה לוי /ארן ריילינגר

אלה לוי, 35, מעצבת אופנה, בתם הצעירה של מרים ואברהם, אחות של תומר, מיכל ומורן. בקיבוץ הייתה בקב' כלנית (השנייה), יחד עם תמר אבריאלי, מור פלד, זוהר ניב, קובי לאי, הדר חננאל, רן נחמיאס מוריה לובל ועוד.

אלה: "כבר מילדות הייתה לי משיכה לבגדים, לתחום האופנה. סבתא שלי, יעל אלון, שהייתה דמות מאד משמעותית בחיים שלי, עבדה במתפרה והייתי מבלה שם הרבה איתה ועם שאר התופרות. כל הצד האסתטי היה תמיד מאד חשוב לה, לסבתא שלי, אני חושבת אפילו ביחס לשאר היקים בקיבוץ. אני בטוחה שהושפעתי ממנה כי הייתי מאד מחוברת אליה. בתיכון כבר ציירתי סקיצות. הייתי יושבת בכיתה, בין לבין לומדת ובשאר הזמן מציירת סקיצות בזמן השיעורים. זה היה ממש מגיל צעיר ואני חושבת שהיה ברור גם לי וגם לסביבה שזה הכיוון שלי, זה לא קרה ביום אחד.

בשנת 2001 סיימנו את התיכון. בצבא הייתי בתל נוף (חיל אויר) ואחרי השחרור עשיתי את המסלול הרגיל, עבדתי שנה בקיבוץ ואח"כ נסעתי לדרום אמריקה עם

חברה. טיילנו שם חצי שנה שבמהלכה הצטרף אלי מי שהיה אז חבר שלי, מיכאל, היום בעלי. כשחזרנו לארץ עברתי לתל אביב, שממנה טרם יצאתי עד היום והתחלתי את מסלול חיי העצמאיים. רציתי ללמוד עיצוב אופנה, אבל חיפשתי מסגרת לא במיינסטרים ובחרתי במכללה לעיצוב, בית ספר פרטי בתל אביב. תוך כדי הלימודים הכרתי את תמרה יובל ג'ונס שהיא שם דבר בתחום, הייתה בין היתר ראש המחלקה לעיצוב אופנה בשנקר. באותו זמן היא אספה סביבה כמה פרחי עיצוב, אנשים בתחילת דרכם כמוני והתחלתי לעבוד וללמוד אצלה ממש אחת על אחת. 3 שנים היינו נפגשות כל שבוע ולמדתי ממנה המון, גיבשתי את הזהות שלי יחד איתה תוך כדי תנועה. אחרי שנתיים סיימתי את המכללה וחיפשתי מעצב לעשות אצלו סטאז', ככה הגעתי לויקטור

בלאיש, מעצב ישראלי שעשה קריירה מפוארת באיטליה, חזר לארץ ופתח פה בית אופנה. עשיתי אצלו סטאז' ובמשך כמה חודשים הייתי יד ימינו. עשיתי שם הכל, מלנקות מכפלות והלאה. אחרי כמה חודשים הם הציעו לי

להישאר שם כעובדת ונשארתי עוד שנה שבמהלכה עבדתי ממש איתו בסטודיו. בסוף השנה הזאת, שלמדתי בה המון, הרגשתי מוכנה לפתוח עסק משלי. זה היה ב-2012, פתחתי סטודיו בבית ובמשך חצי שנה עבדתי על קולקציה ראשונה. בתחילת 2013 עשיתי אירוע גדול והשקתי את המותג שלי שנקרא פשוט "אלה לוי". התחלתי לקבל לקוחות אצלי בבית ובמקביל מכרתי לכל מיני חנויות בת"א, עוד לא הייתה לי חנות משלי. הרבה קרה מפה לאוזן, הכל פה מאד קטן בת"א ואנשים מספרים אחד לשני, זה היה מין כדור שלג והיה ממש כיף. גם הרבה מפורסמות הגיעו אלי, קרן מור למשל שעשיתי לה בגדים לאחת ההצגות. אני מעצבת את כל המלתחה הנשית באשר היא, הייתה לי אז תופרת בבית וגם עבדתי עם מתפרות. ככה עבדתי בערך שנתיים עד שרציתי כבר הפרדה בין העסק לבית, לעבוד מהבית זה קשה ודורש הרבה הקרבה. ב-2016 פתחתי סטודיו בנווה צדק שיש בו גם חלל עבודה שלי וגם חנות שאני חולקת עם מעצבת תכשיטים. מאז אני שם. אני חושבת שאחד הדברים

הקשים בתחום שלי זה שבסוף חלק מאד גדול מהעבודה זה ניהול ולוגיסטיקה. יש תמיד מין פנטזיה כזאת לפתוח עסק משלך וזה שיגעון אבל בפועל 90% מהזמן מתעסקים רק עם דברים מסביב וזו עבודה מאד אפורה,

"...כבר מילדות הייתה לי משיכה לבגדים, לתחום האופנה. סבתא שלי, יעל אלון, שהייתה דמות מאד משמעותית בחיים שלי, עבדה במתפרה והייתי מבלה שם הרבה איתה ועם שאר התופרות. כל הצד האסתטי היה תמיד מאד חשוב לה, לסבתא שלי, אני חושבת אפילו ביחס לשאר היקים בקיבוץ..."

מיכאל בעלי עובד כמנהל פרויקטים בתחום הנדל"ן ולפני חצי שנה נולד הבן הבכור שלנו, אסא. אנחנו גרים ממש בז'בוטינסקי - אבן גבירול (הצנטרום של הפיילה). את ת"א אני הכי אוהבת בעולם, אוהבת את האנרגיות של העיר ומאד אוהבת לגור פה, נהנית מהשילוב של מגורים ועבודה, אבל גם אל הקיבוץ אני מאד קשורה ומשתדלת לבוא הרבה. אני אוהבת את הזורע ומרגישה בו בבית. יש לי קשר עם הרבה אנשים בקיבוץ מכל הגילאים, גם מאד מבוגרים. אני טיפוס חברתי ואני אוהבת אנשים. היום אני עובדת ומוכרת בחנות שלי בנווה צדק (רח' כפר סבא 4) וכולם מוזמנים לבוא לבקר."

בלי שום זוהר. יש לי בנות שעובדות איתי אבל בסוף מתוקף היותי בעלת העסק הרוב נשאר על הכתפיים שלי. אני מנסה לפזר סמכויות אבל לא ממש מצליחה, זה הבייבי שלי וזה עליי. אני עדיין בשלב שהעסק כל הזמן גדל ומתפתח. התחלתי גם למכור בארה"ב דרך לקוחה שלי, אמריקאית יהודייה שמאד אוהבת אופנה וחשוב לה לעזור למעצבים ישראלים, דרכה התחלתי לגלות גם את העולם מחוץ לישראל. זה משהו של השנה האחרונה ואני מקווה להתפתח גם בכיוון הזה. אני מאד אופטימית. אני אופטימית מלידה ואופטימית גם לגבי העסק שלי. לדעתי צריך תמיד להאמין מאד בעסק שלך, זה חלק מהעניין.

חברים יקרים,

ביום שישי ה-26.01.18, נפגש במועדון לחבר עם הילית שלייסנר אשתו של אמנון וכלתם של שולמית וגדי. הילית תתאר לנו את עבודתה כעובדת סוציאלית בפנימיה טיפולית של ילדים עם הפרעות נפשיות והתנהגותיות. המפגש במועדון בשעה 11.00 לאחר המפגש ארוחה קלה ומפגשי רעים. ההזמנה פתוחה לחברי ג.ש.ר לסקרנים ולמעוניינים. להתראות צביה

'מעגל נשי' מארח את מרסיה קלאר שחורי ביום ג' 23.1.18 בספריית מתן, בשעה 19:30

כולנו מכירות ומוקירות את מרסיה שמלהיבה אותנו במסיבות ובחגים עם שלל עזרים כמו שיבולים בפסח, מקלוניס זורחים ושלל המצאות נוספות, מחיאות כפיים, צעקות ושירה בקנון, הכל כדי להכניס אותנו לאווירת היחד והשחרור. אך כמה מאיתנו באמת יודעות על קבוצות העבודה שלה בשיטת פילאטיס מכשירים וריצפה? הזמנו את מרסיה שתשתף אותנו ותספר לנו על תחנות הרוח בחייה שמהן נולדו ובנו דברים טובים. על מחלת הסרטן שפקדה אותה, ממנה הבריאה והתחזקה ואפילו קיבלה דחיפה והבנה איך להיפתח לכיוונים חדשים ולפרוץ דלתות נוספות. כבוד! ולא נופתע אם בנוסף לסיפורים, נמצא את עצמנו מתרגלות 'בקטנה' משהו על הכיסאות ... רק על הכיסאות! מצפות לכן נשים מכל הגילים, עם כיבוד ושתיה חמה כמיטב המסורת.

*חובטת ארז מאז איטי ואיווג.
אודרה וציווה 'מעגל נשי' ספריית מתן*

מאירים זיכרונות
סדנה לכתבת סיפורי חיים
וזיכרונות

מנחה: יעל כרמי
לכל אדם יש זיכרונות כספר - יחיאל מוהר
מועדון גשר מזמין אתכם לסדנת כתיבה ייחודית של סיפורי חיים וזיכרונות - פרטים נוספים על לוחות המודעות

לחברים שלום רב,
לקראת ט"ו בשבט אני רוצה לשתף את הציבור במחשבותיי על עצים בוגרים ועצים בכלל.
לאחרונה ה"נוי" בהזורע מקבל פניות רבות בדרישה לכריתת עצים שונים ברחבי הקיבוץ. הדבר מורכב ומעורר שאלות אשר יש לתת עליהן את הדעת.

1. ערך עץ, האם ניתן למדוד ערך עץ?
2. חשיבות נופית?
3. חשיבות היסטורית?
4. החיים יחד עם העץ או בקירותיו?
5. מה היא ההשפעה הישירה על חיי היום יום של עצים בקיבוצינו ובארצנו?

אנסה לענות כאן על השאלות המתעוררות:

- ❁ עץ אחד יכול לספוג בשנה 20 ק"ג אבק ו"לבלוע" 80 ק"ג תרחיפים שמכילים מתכות רעילות ככספית, ליתיום, עופרת וכדומה.
 - ❁ עץ אחד מנקה, מסנן ומטהר 100.000 מ"ק אויר מזוהם, מייצר 700 ק"ג חמצן, וקולט 20 טון פחמן דו חמצני.
 - ❁ חלק מהחמצן באוויר שאנחנו נושמים מיוצר ע"י הצמחים - אין בעולם מקור חמצן אחר. ללא עצים וצמחים לא היינו יכולים לנשום.
 - ❁ עץ אחד מוריד בקיץ את הטמפרטורה בסביבתו עד 4 מעלות.
 - ❁ עץ אחד בקרבת הבית דומה לקיר אקוסטי. הוא בולם רעשים ומוריד את עוצמת הרעש.
 - ❁ ערכו של עץ בוגר שקוטר גזעו כחצי מטר הוא כ-20,000 ₪.
 - ❁ עץ בוגר בסמוך לנכס, מעלה את ערכו באחוזים רבים.
 - ❁ עץ אחד יכול לשמש בית לעשרות ציפורים.
 - ❁ העץ הוא חיק הטבע לכל מי שמתגורר בעיר, המחבר אותנו לעונות השנה עם פריחה ושלכת.
 - ❁ מערכת שורשים של עץ בוגר עשויה להיות גורם ממתן באופן משמעותי מפני נזקי רעידות אדמה.
- האוויר שאנו נושמים עובר כל הזמן תהליך של ניקוי על ידי העצים. העצים שומרים עלינו - מזרימים לנו חמצן, מסננים את האוויר ממתכות רעילות ומאבק, מקררים אותנו בקיץ, מייפים את הנוף, מספקים לנו תוצרת חקלאית טרייה, חוסמים את רעשי התנועה ומזכים אותנו בציוץ הציפורים. ואם זה ערכו של עץ אחד, צאו וחשבו כמה "שווה" לנו מטע שלם ותבינו כמה חשוב לכולנו לשמור על חקלאות ירוקה וצומחת. וכמובן עצי הנוי אשר שתולים ברחבי קיבוצינו.

אין ספק שלא פעם העלים, "לכלוך" עטלפי פירות אשר יורקים על בתינו, הם מטרד לא קטן, אך בעיני היתרונות עולים על החסרונות.

לאורך השנים בהזורע נשתלו עצים רבים מסוגים רבים (נוי ופרי) חלקם בשדרות וחלקם באקראי או כצורך לצל. הילדה מרקס כותבת בראיון עם רוני כוכבי לספר הקיבוץ בדצמבר 1994: "באתי לקיבוץ והכול היה פה ריק. לא הייתה ציפור, לא היה עץ לא היו עצים לא היו דשאים רק דרורים. וזה היה לי עצוב מאוד, והיה לי עצוב נורא שאין כאן עצים."

הילדה, כמו רבים אחרים, שתלו לנו עצים רבים שאנו נהנים מהם עד היום. הילדה שתלה שדרה של פיקוס שדרות מהכניסה הישנה לקיבוץ ועד בריכת השחייה הישנה (שם גם היה ביתה). בשלג של שנת 1950 השדרה נפגעה אנושות והזכר היחידי שלה הוא הפיקוס ליד המרפאה. (מקורות רותי הרמן) את שרידי השלג אפשר לראות על העץ עד היום בשל העובדה שהוא רב גזעי דבר מאוד לא אופייני בפיקוס שדרות ומעיד על כך שעבר טראומה בצעירותו. אין ספק בכך שעץ זה מיצר אופי שונה ומראה ייחודי לכול אזור גן המשחקים, המרפאה וכמובן מספק גם מיקרו אקלים בחורף ובקיץ.

אסיים בציטוט של בן גוריון על עצים, אשר מגדיר את תפיסת רשויות המדינה עד היום:

"עץ בן שבעים שנכת - לא יוכל לבוא במקומו שום מבנה מועיל חדש. אין תמורה לעץ עתיק. המשמיד עץ כזה עוקר שורשי אדם. אין שום בניין או קו חשמל חשוב יותר מעץ איקליפטוס עבות, שקמה ישנה, חורש אלונים הם שורשי האדם. בניין תוכל להקים כאן או שם, ולעץ בן מאה אין תמורה..."

(דברי דוד בן גוריון בעת הבאת חוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרי לאום ואתרי הנצחה לקריאה ראשונה בכנסת)

למי שרוצה להתעמק בחוק יכול להיכנס לאתר של משרד החקלאות ולקרוא את תיקון 89 לחוק העצים.

מתנות קטנות

פרויקט מתנות מעסקים קטנים בקיבוץ לימי הולדת לחברים

פרויקט מתנות קטנות הוא תרומה אישית לקהילה של עסקים קטנים וזימויות, תוך הכרות איתם ועם מוצריהם על גבי דפי העיתון ועל ידי מקבלי המתנות. חברים נוספים המעוניינים לקחת חלק מוזמנים לצור קשר עם דליה הרפז.

נטלי אוליאל / ראינה וכתבה: דליה הרפז

ואינסטגרם לעסקים קטנים ובינוניים ואני גם נותנת הדרכות פרטיות לבעלי עסקים איך לבנות פרסום נכון ולפרסם את עצמם, בעצם איך לעשות את העבודה שלי בעצמם. אני מאוד אוהבת את העבודה בפרסום, אני אוהבת ללמד אנשים, אוהבת לעזור לעסקים לצמוח. מה שכיף בשיווק דיגיטלי הוא שזה עובד! אנשים באים אלי ולומדים מה לעשות וכשהם עושים זה עובד!". אז נטלי עובדת מהבית ולרוב לקוחות באים לפגוש אותה שם, היא עוזרת לבעלי עסקים קטנים ובינוניים לבנות את המערך השיווקי, להגיע ללקוחות, היא מלמדת אותם שאפשרי לעשות את זה בעצמם, הרשת זמינה והפרסום נגיש.

כיום יש לנטלי לקוחות מהקיבוץ ומחוצה לו ואנשים שלוקחים שיעורים פרטיים, היא שמחה לסייע לענפים וליזמים בקיבוץ לנהל נכסים דיגיטליים שמשדרים מקצועיות, מראים את ערכי העסק ומביאים תוצאות. "החיים בקיבוץ מאוד עזרו לי בחודשים הראשונים של העסק, דרך אנשים בקיבוץ אשר הכירו אותי מענפי שירות והמליצו עלי הגעתי ללקוחותי הראשונים. בנוסף לשירות שאני אוהבת לתת לאנשים והסקרנות למקצוע אני חייבת להגיד שאני גם מאוד אוהבת להיות עצמאית ולקבוע לעצמי את הלו"ז. אני מאחלת לחברי הקיבוץ שתהיה שנה נהדרת, מלאה בלמידה, התחדשות ותעוזה. לפני ילידי ינואר שיעלו בהגרלה אני נותנת שעת ייעוץ בתחום השיווק הדיגיטלי, עבור עסק או יזם הזקוק לכך, במפגש נבחן את הנכסים הדיגיטליים במידה ויש, נדבר על שיפור שלהם בדרכים שונות, מסר, ויזואליות ושפה, נדבר קצת על אסטרטגיה שיווקית ומה אנו רוצים להשיג, נחדד את קהל היעד ונקדם את העסק צעד קדימה. כל זוכה יחשוב אם רוצה את המתנה הנדיבה הזו לעצמו או יעביר לקרוב משפחה או חבר שישתמשו בה היטב.

נטלי אוליאל, בת 27 נשואה לעידן. מלמדת ועוסקת בשיווק ופרסום דיגיטלי. נטלי מקבלת אותי בביתה בקיבוץ יחד עם החתול "עוגות". רוב הימים היא עובדת מהבית ושם מקבלת לקוחות ותלמידים. לעיתים נוסעת להשתלמויות או הרצאות, "בתחום השיווק ופרסום דיגיטלי, חשוב ללמוד ולהתעדכן כי התחום עצמו מתעדכן כל הזמן" היא מסבירה לי. לידינו יושב בשקט וביעילות המחשב הכסוף שלה מעוטר במדבקות ומוכן לעבודה ומשמש אותה תוך כדי הריאיון להראות לי ולהסביר לי דברים אונליין. לפני שהתמקצעה בתחום השיווק והפרסום הדיגיטלי, עבדה נטלי בעבודות שירות שונות בקיבוץ בכלבו, בברכה ובח"ץ ולאחר מכן מחוץ לקיבוץ עבדה בשירות לקוחות בחברת שליחויות אמריקאית, תמיד הסתדרה היטב עם המחשב ואהבה טכנולוגיה וגאג'טים וכן לעזור לאנשים וחברי קיבוץ בכל שאלה בנושא. תחום השיווק בפייסבוק תמיד סקרן ועניין אותה, מה שהאיץ את ההתמקצעות היה דווקא מצב בריאותי שלא איפשר לה להמשיך לעבוד בשירות הלקוחות ואילץ אותה להעביר תקופה בבית, "בתקופה הזו" היא מספרת, "נכנסתי עמוק יותר לתחום ולמדתי לבד במחשב. בהמשך נרשמתי לקורס של שיווק ופרסום דיגיטלי בתל אביב שכלל מעבר ללימודי פייסבוק נושאים רבים כמו קידום אורגני וממומן בגוגל, בניית אתרים, בניית דפי נחיתה ועוד. כך יכולתי לצרף את הידע החדש, להתחיל ליישם אותו ולעזור לאנשים בצורה ממוקדת ויעילה לפתח את העסק או היזמות שלהם. מה שאני אוהבת בשיווק דיגיטלי הוא שכל בעל עסק יכול לפרסום בעצמו, להגיע לקהל היעד הממוקד שלו ולהציג חזות מקצועית, הוא לא צריך לחכות להיות חברה גדולה עם משאבים, כל אדם בהדרכה נכונה, עבודה והשקעה, יכול לפרסם בצורה מקצועית ולהגיע לתוצאות. מרבית עבודתי היא בניהול קמפיינים ועמודי פייסבוק

הזוכים בשנת יצול שיווק דיגיטלי מתנה, לחודש ינואר:

נחמה נהב | נר אליזה

זם הפאס מוזרליס בנוסף, 4 טיפוליס ג- 4 ידייס אצל דליה ותאיר:

חוסה הורן | אדנה תל צור | מרילין זנוסר | דני ארז

* ניתן להעביר את המתנה לקרוב משפחה או חבר, המתנה התוקף עד סוף פברואר 2018

עליה או ירידה? הכי טוב מישור / יעל כרמי

מישהי מהן הצביעה עלי והתלחשה עם חברתה, ולו היתה המתבגרת שלי, 5 יחידות ערבית איתי, בוודאי היתה מתרגמת: 'מסכנה, זקנה, רואים שקשה לה.' מהנערות למדתי שהן מלקייה או בית לקייה או סג'עייה ובעיקר רציתי להישאר קרוב אליהן ושיכבדו אותי מהאוכל הטעים שבטח יש להן בתיקים.

'שנמשיך?' שאל אותי אייל ההרים שלי ואני קיבלתי החלטה של מפקד ואמרת- לא! אבל נחרץ כזה. שאינו משתמע לשתי פנים. של מישהי שהייתה מדריכת דה לה שמטע בשבט הצופים, בני היער בחדרה, למרות שגם לה עצמה קשה להאמין שפעם הייתה כזו.

ואשר יגורתי, בא לי. את כל הירידה הזו צריך לעלות. ולעלות. ולעלות. רגליי ניגפו באבנים. ריאותיי יצאו מהמקום. השרב החורפי נדבק לגבי. ואני קיללתי. אוי, אמא, איך שאני קיללתי. את הנחל, את הכלח, את הקלח, את הנוף ואת כל ארצי מולדתי על משעוליה ובעיקר את עצמי, חסרת חוט שדרה שכמוני ובשלב הזה גם על סף ניקוב ריאות ואפופלקציה שהסכמתי לייסורים האלה.

בשלב כלשהו נזכרתי

באיזה משפט שאמרו פעם בטיול שאסור לעצור בעלייה והתחלתי להרביץ ספרינט כזה, רק שהספרינט לא תאם את האישה המזיעה, הרוטנת, הנרגנת בת ה-53 שהתאימו לו, וברגע שראיתי את ספסל הקק"ל הראשון, התמוטטתי עליו. נחננו קצת. רבע שעה עד שמצאתי אוויר. 'אנחנו מגיעים, חמדה', עודד אותי האיש שנשימתו לא כבדה אפילו לרגע ואני רוצה

נחל כלח מבט לצפון מערב

לומר לכם שכשראו את קצה הפגוש של האוטו שחיתה לנו בחניון, רצתי אליו וחייבתי את הידית, קרסתי על המושב ונשבעתי לא לצאת מהאוטו יותר לעולם. 'רוצה שניסע לראות את המצפור החיצפור?' שאל אותי האיש בעליות 'לא!! לא מיצפור. לא נחל. לא וואדי. לא חפיר וחציר.'

'אבל תראי איזה נוף. כן, מקסים, אפשר הביתה?' עצרנו לגלידה. נהדרת. בטעם קפה ושוקולד לבן. בטעם שטרודל תפוחי עץ. בטעם פיסטוק.

מסקנות: אני אוהבת לטייל. אבל בנסיעה, כשהנוף חולף ומתחלף דרך שמשות המכונית. אני אוהבת לטייל, לבית הקפה הקרוב, למסעדה הקטנה, לחנות הנעליים במבצע 1+1. אני אוהבת לטייל במישור. הכי טוב בהולנד. שם הם מבינים במישורים, לא כמונו, עולים ויורדים, מתלוננים ונשארים בחיים כדי לספר על זה.

'יש עוד הרבה?' אני גונחת וחורקת בעלייה. יצאנו לטבע. לטיול. אני אוהבת לטייל, אני חושבת, לא בטוחה, אבל צריכה שיתקיימו כמה תנאים: האחד שיהיה לפחות בית קפה אחד במהלך המסלול, רצוי אחד באמצע ואחד בסוף, והשני שיהיה מישור. שונאת ירידות ועליות. במיוחד ירידה כזו שהאוטו לא מחכה בסופה אלא צריך לעלות את כל הדרך חזרה. מה רע במישור? זה נעים, ישר, חלק כזה, בלי הפתעות.

אם יש עיקול קטן באמצע המישור ואחריו מחכה מסעדה קטנה, בכלל הכי טוב.

לזכותו של האיש שלי ייאמר שהוא נתן לי לבחור בין נחל כלח לעוד נחל שאיני זוכרת את שמו, וישר עשיתי חשבון שהכלח הזה מזכיר לי קלח תירס, תירס מזכיר סלט, סלט מזכיר סלסלת לחם, לחם מזכיר מוקצ'ינו, מוקצ'ינו מזכיר עוגת גבינה ופירורים - בינגו. שיהיה נחל כלח. אוי. איך שאני טעיתי.

על ההתחלה, איך שראיתי את הירידה חשדתי שתהיה עלייה בהמשך. 'זה שום דבר', עודד אותי האיש שהוא

דודי מקפץ על הגבעות,

'רק ירידה קטנה'. קטנה. במושגים של מי? של מי שהייתה בצופים ואפילו משם זרקו אותה כי נטשה את החניכות שלה באמצע היער ונסעה למסיבה בתל אביב עם דובי ויוסי, ואחר כך עשו לה משפט ולא היה אכפת לה, כי איך אפשר להשוות יער לפיאט הצהובה ההיא של יוסי מ"ב ואם גם היום היתה מגיעה הצעה כזו הייתי עפה עליה, או קטנה במושגים של לוחם שייטת

שעבר סדרת שבי? אז ירדנו וירדנו וירדנו ובאמצע באמת היה נוף יפה. נחל, הרים, שמיים מעוננים, חמסין נוראי של דצמבר ולפתע, מצד ימין, איגף אותנו סלע ענק שהאיש שלי החליט לטפס עליו ותוך שנייה ישב למעלה, מעליו עננים, מתחתיו אני, גונחת.

התיישבנו על בנקט האבן הראשון שמצאתי. זאת אומרת אני התיישבתי, מנסה להיזכר מה היה לי רע בבית או בקפה לנדזור, או בנדב קינוחים ומרחוק שמענו קולות צהלות נעורים. אוטובוס שלם של נערים ונערות מהפזורה הבדואית דהרו לעברינו וכשראו אותנו נעצרו. הבנות עטויות המטפחות הסתכלו עלינו בחשד, ולאט לאט התחילו להתיישב לידי. אחת ועוד אחת ואני מצידי ניסיתי לחייך ולשדר שהכל טוב. לא באתי למות כאן, אין מה לדאוג, סתם יום שגרתי של טיול בירידה ועלייה.

שמאל זה מרצ

מרצ יוצאת לדרך חדשה

מתפקדים למרצ ובוחרים את יושב(ת) ראש המפלגה
/ מוריס הרמן

מרצ תמיד הייתה מפלגה מלאת כוח ואנרגיה, מפלגה שהצליחה לחולל מהפכות עצומות בציבור הישראלי. מרצ מגלמת את כל מה שיפה בחברה הישראלית: היא זו שנאבקת על חופש הדת והחופש מדת, נגד הכיבוש ולמען המוחלשים, למען הלהטבא"קים ולמען חיים משותפים, למען זכויות נשים ולמען שוויון מגדרי מלא, למען הסביבה ולמען בעלי החיים - מרצ היא המפלגה שנאבקה עבור כל אזרחי המדינה. לאחר דיונים במשך מספר חדשים ומספר הצבעות, במרצ החליטו שכל החברים והחברות במפלגה יוכלו להצביע ולבחור את יושב הראש. בהמשך, המועמדים לבחירה לכנסת ייבחרו באופן דומה במועד המתאים.

שימו לב ללוח הזמנים:

- כל חבר או חברה המתפקד(ת) עד לתאריך 17 לפברואר 2018 יוכל להשתתף בבחירת יושב הראש.
- מועד אחרון להגשת מועמדות ליו"ר המפלגה: 17.02.2018
- הבחירות ליושב ראש יתקיימו בתאריך: 22 לחודש מרס, 2018

בואו להתפקד למרצ כי חשוב לחזק גם את נציגות הקיבוצים במרצ

ניתן להתפקד [דרך אתר מרצ](#). התשלום (80 ₪) באמצעות כרטיס אשראי וחשוב להודיע לי על כך. בנוסף, אפשר להתפקד גם אצלי בטופס של מרצ.

| מוריס הרמן

טל: 9441 - 72-441 או בדוא"ל: her_man@hazorea.org.il

**שמאל גדול וחזק הוא המטרה הבאה
ואנו צריכים אתכם כדי לממש אותה!**

יומני הריצה - עזרים

פרק נוסף של יומני ריצה מוקדש לעזרים. "עזרי ריצה", אשר לפעמים נקראים גם גאדג'טים, כשם כן הם: ציוד נוסף שמטרתו לעזור לנו לשפר ביצועי ריצה, להתגבר על בעיות בריצה ולרוץ ביתר נוחות. לפניכם פירוט על הסוגים הקיימים / בועז בש מרץ'

עזרי מזג אוויר:

פעילות הריצה מתבצעת במשך כל השנה וכן לפעמים במזג אוויר קיצוני במיוחד (מרוצי מדבר או שלג בחו"ל למשל) לפיכך יש צורך אמיתי (לא לשם Show off בלבד) בציוד עזר מעבר לבגדי הריצה: גרבי ריצה מותאמות (יש לחום ויש לקור) סרטי מצח מנדפים או חוסמים (מהזיעה לגלוש לעיניים), כובעים מנדפים נגד שמש, כובעים מחממים, מחממי אוזניים, כפפות מנדפות, סרטי יד ומגבות לקירור (טכנולוגיות שונות) חולצות, מכנסי ריצה (וטייץ) מותאמים לקור וכן לחום, מעילים לקור וגשם ועוד.

עזרי אימון:

עזרי אימון מיועדים לתהליך השיפור העצמי (עם או בלי תכנית אימונים מסודרת): רצועות ושעוני דופק + GPS ומדידה סטטיסטית של תוצאות הריצה (בזמן אמת ותקופתי מצטבר) באמצעותם ניתן לדעת תוצאות ביחס לתכנון האימון (דופק לב, מהירות, ק"מ מצטבר, גובה מצטבר וכ"ו), מכנסי ושרוולי לחץ לרגליים (רק שוק או ו/ו ירך) - אמורים ליעל את זרימת הדם בזמן האימון, פנסים ונצנצים במיקומים שונים (ראש, מותניים, רגליים) לריצה בלילה, חגורות ותיקי מים (בעיקר לריצות שטח ארוכות) תיקים ופאוצ'ים לסחיבת ציוד ועזרי תזונה ועוד.

עזרי בריאות:

אמנם "כאב הנו חלק בלתי נפרד מהספורט" אך אין צורך להיות מזוכיסטים... כאבים ופציעות רבות ניתן למנוע לפני ו/או לטפל לאחר הופעתם: משחות נגד שפשפות (Body Glide) ולשיכוך כאבי שרירים, כדורי מלח ומגנזיום (להשבת מלחים שמאבד הגוף בריצה), שרוולי ברכיים וקרסול אורטופדיים לספורט (לתמיכה בבעיות ברך וקרסול), רצועות אלסטיות (קינזיו) לגירוי ותמיכה בשרירים בעייתיים, מדרסים אורטופדיים מותאמים ועוד.

עזרי תזונה:

תזונת הרץ מאוד משפיעה על ביצועי הריצה והרגשת הנוחות של הרץ. הן התזונה שלפני האימון, הן התזונה שאחרי ("חלון 60 הדקות" אחרי האימון) והן בזמן (בעיקר לריצות ארוכות). השימוש הנפוץ ביותר בזמן הריצה - ג'לים מיוחדים המספקים בעיקר פחמימות (אנרגיה לשרירים) וכן ישנם מיני "חטיפי אנרגיה" לשימוש לפני, אחרי וכן בזמן הריצה, חלקם מועילים ואפקטיביים (הרכב מתוכנן לפעילות ספורטיבית) וחלקם רק "מתחפשים לדבר האמיתי" (בעיקר פחמימות ריקות), משקאות איזוטוניים (הרכב שאמור להחזיר לגוף גם את המלחים שאיבד) מיני פתרונות טבעיים ותחליפיים לצמחונים, טבעונים, אלרגיים למוצרי חלב, בעלי טעם מעולה ודוחים להפליא... כל רץ וההרגל שלו, דרישות חידקי הקיבה שלו, האידאולוגיה שלו וכמובן - הטעם שלו!

לסיכום, שוק העזרים מגוון ועשיר וניתן למצוא פתרון ושיפור לכל בעיה בריצה. אולי ניתן לחלק את הרצים "המאובזרים ביותר" לשלושה סוגים:

- ◀ "המקצוענים" - אלו שפשוט צריכים את ציוד העזר למאמצים גדולים באמת.
- ◀ "חובבי הגאדג'טים" - אלו שאוהבים לקנות ולהיראות במיטב בציוד (ואין כל רע בכך)
- ◀ "הדפוקים" (כמוני) - אלה שמצב הגוף שלהם דורש מיני עזרים מתקדמים כדי לעמוד בדרישות הריצה...

שבת שלום לכולם ואימון נעים ומאובזר!

היומן הגרפי של אנה פרנק

יוצר הספר ארי פולמוף מאייר דוד פולנסקי בהוצאת דביר / רומי לבנה

פרסם את היומן של בתו כספר, שעם השנים הפך לאחת מאנדרטאות הזיכרון הידועות ביותר על השואה והשפעתו הייתה עולמית.

אבל למה כקומיקס?

אנשים רבים סולדים רק מעצם הרעיון של הזלזלת דמותה של אנה פרנק וסיפורה בספר קומיקס. כדאי לציין שכבר נכתבו ספרי קומיקס על השואה. בנוסף, לא מדובר בקומיקס, אלא ביומן גרפי. אומנם חלקים רבים מהספר ערוכים בפורמט של קומיקס, אך הסיפור והטקסט ריאליסטיים וחלקים רבים מזכירים יותר ספר מאויר. קרן אנה פרנק פנתה מיוזמתה לארי פולמן (יוצר הסרטים "ואלס עם באשיר" ו-"כנס העתידנים") להפקת הספר. המטרה – הנגשת הסיפור לציבור ובעיקר לנוער שכיום כמעט ולא קורא ספרים מלאים. הספר מציג את הסיפור בנפח אחר, מוחשי יותר שקל להיכנס אליו ולהתחבר. ארי פולמן שמר בהחלט על הכבוד הראוי לסיפור, תוך שימוש בשפה התואמת את הספר ושילוב ציורים ריאליסטיים של המלחמה יחד עם ציורים סוריאליסטיים המבטאים את נפשה ועולמה הפנימי של אנה במסתור. אנה פרנק מצטיירת (תרתי משמע) כנערה אינטליגנטית, רגישה, בעלת חוש הומור ונקודת מבט ייחודית על העולם שסביבה.

לדעתי מטרת היומן הגרפי הושגה. הורים וילדים רבים, שלא היו מגיעים לעומקו של הסיפור בדרך אחרת, מגלים כעת את אנה פרנק מחדש. הצלחתו של הספר היא עולמית ומעלה שוב את הסיפור ההיסטורי לתודעה.

לפני כחודשיים התחלתי לעבוד בסניף של "צומת ספרים" ברמת אביב כהשלמת הכנסה ללימודים. יום אחד נכנסו שתי ילדות לחנות ושאלו אם הגיע כבר הקומיקס

של אנה פרנק? עם כל אהבתי לקומיקס, שילוב המילים "קומיקס" ו-"אנה פרנק" צרם לי וחשבתי שהילדות ממציאות ספר שבכלל לא קיים. אולם יום למחרת הגיעו לחנות עשרה עותקים של הספר "אנה פרנק – היומן הגרפי" כשדמותה של אנה המצוירת על הכריכה. עד סוף המשמרת הספקתי לסיים כבר חצי מהספר ומיד היה לי ברור שהרעיון וגם הביצוע, לדעתי לפחות, הם פשוט גאוניים!

לא ארחיב הרבה על הסיפור: אנה פרנק נולדה בגרמניה למשפחה יהודית ערב מלחמת העולם השנייה. כשהנאצים עלו לשלטון משפחתה עברה להולנד בתקווה להינצל מידי הנאצים. אולם כשהמלחמה פרצה והגיעה גם לאמסטרדם, נאלצו בני המשפחה לעבור למקום מסתור בבניין המשרדים של החברה של אביה בעזרתם של חבריו לעבודה. אנה, הבת הצעירה, תיעדה את כל המאורעות שלה ושל משפחתה מאז פרוץ המלחמה ביומן אישי, החל מהאנטישמיות הגוברת ברחובות אמסטרדם, ההישרדות בתנאי המסתור הקשים ואף את התאהבותה בפטר, נער שהסתתר עם משפחתו יחד עם משפחת פרנק. רק אביה של אנה, אוטו פרנק, שרד את המלחמה לאחר שהמסתור שלהם התגלה. הוא

בדיחת השבוע / ספי מנור-פלג

בדיחות מזג האוויר

טובה חגי /

100 פולניות עולות לשמיים ופוגשות מלאך. הוא אומר להן שכל מי שעשתה את המוות לבעלה שתיקח צעד קדימה.

99 לוקחות צעד קדימה, המלאך אומר להם "בואו אחרי, ותביאו גם את החירשת"

12:27

הרוחות מתחזקות

לגבי הסופה הצפויה בשישי, לא רוצה להלחין, אבל חבר שלי עבר ליד הספארי ברמת גן, אומר שהחיות מסתדרות בזוגות..

ביבי ושרה'לה, אתם יכולים להיות שקטים. אין צורך בבדיקת רקמות. הוא 100% הילד שלכם.

בדיחת אקטואליה

היה היה פינת הארכיון של קיבוץ הזורע

לרגל פתיחת השנה החדשה אנו מביאים לכם את סיכום השנה של 1967 / צוות הארכיון

סיכום שנה ב"בשער" מיום 2.4.1967

"פלסטופיל" מציל את המצב" בסדום

השבוע נפל בחלקו של פלסטופיל להציל את המצב בצורה מקורית - כאשר הגיעה אלינו בשעות הלילה קריאה דחופה מסדום. נתבקשנו לשלוח בצורה בהולה 200 מטר שרוול בעובי של 0.5 מ"מ (!!) - זהו העובי המקסימלי שאנו מסוגלים ליצר. הסתבר שטבעה דוברה בים המלח ורצו ל"העלותה" בעזרת שרוול, שינפחו אותו מתחת פני המים. ואמנם בשעת כתיבת שורות אלה טרם ידוע אם המבצע הוכתר בהצלחה - אנחנו על כל פנים עשינו את המוטל עלינו, והסחורה יצאה לדרך כמתוכנן.

היצור השנתי 66/67 הגיע ל-1,000 טונות

בסוף השבוע שעבר, 31 במרס, נסתיימה שנת החשבונות של פלסטו-פיל, והנה הגענו למטרתנו הנכספת: ייצרנו בשנה החולפת 1,000 טון פוליאתילן, לשם יתר דיוק: עברנו את המספר הזה ב-2 טונות, למען לא להיות קטנונים. בכך עלתה התפוקה ב-20% על זו של השנה הקודמת. עתה אנו מקווים, שהישג זה יתבטא גם באופן חיובי במאזן - וכן נקווה, שנוכל גם לצפות לאותה עליה בשנה שלפנינו. מבחינת כוח היצור שלנו הדבר אפשרי בהחלט, ומנוי וגמור איתנו לחתור לקראת 1,200 טון בשנת 1967 / 68.....

10 מיליונים...

מכל תוכניותינו ומאמצינו - הראשון שנשא פרי של ממש הוא על אף הכל שקית החלב, חתמנו על חוזה עם "טנא-נוגה" הכולל בין השאר הזמנה של 10 מיליון אריזות - כ-35 טונות במשך 15 חודשים. נראה עתה, שהקהל מקבל את האריזה החדשה באהדה - ואם על ידי האריזה הפלסטית אפשר להגיע להעלאת תצרוכת החלב בארץ, יביא הדבר ברכה מכופלת ומשולשלת - ליצרני החלב, לצרכנים וגם לנו. לעומת זאת השוק הרגיל די ירוד, כרגיל בעונה זו, אך לעת עתה מועסקות עוד כל המכונות פרט לאקסטרודר הגדול העובד רק מדי פעם בפעם.

יהודה עומד לחזור מחו"ל השבת. בגלל הקצב המהיר של נסיעתו אין אנו יודעים דבר של ממש על תוצאות פעולתו, אך ממכתביו משתמעת נימה אופטימית בהחלט.

כתב: דן גלעד

לקראת 900 מ"מ גשם

אם 1,000 שברשימה דלעיל בא לשמחנו - הרי שהמספר 900 מ"מ גשם, שאליו אנו מתקרבים, נתקל אצלנו ביחס שלילי. שיא זה אינו רצוי לנו, ובוודאי אין לנו שאיפה לעבור עליו בשנה הבאה עוד 20%. רכז הפלחה משקיף על המצב בשדות בחומרה. דרושים לנו, כך הוא אומר, לפחות שבועיים רצופים בלי גשם, כדי שבכלל נוכל לחשוב על זריעת תבואות הקיץ. בינתיים מתחילים השדות המיועדים לתבואות הקיץ להשתבש בצורה רצינית, ויהיה צורך בטיפול אווירי בקוטל עשבים ברוב השטחים.

החציר התאושש קצת בימים החמים, ולפי הערכה אפשר יהיה להתחיל בעוד שבועיים בערך בקציר החציר בתענ"ך, ששם התפתח יפה. בשטחי הכותנה בתענ"ך מתבצע הדישון, ואם מזג האוויר ירשה תתחיל שם בשבועה הבא הזריעה של הכותנה, המלונים והדלעת."

1960 - פלסטופיל התחלת היצור

1963 - אקסטרודרים בפלסטופיל

1963 - דן ולך ליד האקסטרודר

ימיי חורף. צלם: אשר בנארי

1969 - בואדי בשיטפון הגדול. צלם: אשר בנארי

10 שאלות ותשובות עם מרלין לאופר

גיל: +70

מצב משפחתי: נשואה + 3 ילדים
+ 7 נכדים + 2 שאמצו אותי כאימא שלהם + 2 כלבות - טיטי (הגדולה) וסוואן.

מקצוע: ספרית כלבים

היה לי ברור שלא יאפשרו לי לעסוק בזה כמקצוע. תפסתי אומץ להגשים את החלום הזה רק כשראיתי שרובי שדה קיבל אישור לעסוק בתכשיטנות. כך התבזבזו מבחינתי שנים רבות. חבל.

7 משהו שאת שואפת להגשים בעתיד?

מוזר, אבל אני חושבת שהגשמי את החלום שלי ולא שואפת להגשים חלומות נוספים בעתיד. חלמתי להיות ספרית כלבים ולגדל גזעים שאני מאוד אוהבת ומחוברת אליהם. אני מרגישה שכול חיי מומשו סביב הכלבים (כשהנכדים לא פה...).

8 ספרי משהו שלא יודעים עליך.

קיבלתי משפחה חדשה! לא מזמן צלצל הטלפון ומעברו השני של הקו אמרה לי אישה לא מזוהה משהו בנוסח "את לא תאמיני עם מי את מדברת". בתחילה הייתי קצת חשדנית אבל היא הוסיפה ואמרה: "אח שלי הוא קרוב משפחה שלך". שאלתי לשם שלו ומתשובתה הבנתי שמדובר במשפחה הקשורה לבן דוד של אבא שלי. כאן המקום להסביר שאבא שלי לא ידע מה עלה בגורלו של אותו בן דוד שברח בזמן המלחמה להולנד והתחבר שם למחתרת. בהולנד הוא התחתן ונולד לו בן. בהמשך המלחמה הוא בן הדוד נהרג ולימים אלמנתו עלתה ארצה עם בנה. כאן מתחברת לסיפור האישה שטלפנה אלי - מירי, שהיא בתה של אותה אלמנה, מנישואיה מחדש כבר בארץ.

כעבור שנים ילדיה של מירי החלו להתעניין בשורשים המשפחתיים ולאחר חיפוש לא קצר מצאו את שם המשפחה של בן הדוד של אבא שלי, זה מהמחותר ההולנדית. מכאן הדרך ליצירת הקשר המחודש איתנו הייתה קצרה. אותה שיחה בלתי צפויה הרחיבה במכה אחת את משפחתי. מאז כבר קיימו מפגש מצומצם של כ-12 קרובים ובכוונתנו לקיים מפגשים נוספים. איך אמרתי - קיבלתי משפחה חדשה!

9 תכונה אחת בך שהיית שמחה להיפרד ממנה.

כשמישהו פוגע בי אני לא סולחת. אין בי רחמים עליו. אני מתעלמת ממנו. הוא לא קיים בשבילי. יש משהו כמו 3 כאלו בהזרע [השמות אינם שמורים במערכת]. הייתי שמחה להיות קצת יותר סלחנית אך עם השנים זה לצערי לא מתרכך, אולי להיפך.

10 משהו שמפריע לך ומשהו שאת אוהבת בהזרוע?

מפריע: ישנן תופעות של זלזול וחוסר התחשבות אחד בשני בקיבוץ. לדוגמא - כול אחד תוקע את הרכב שלו על יד הבית מבלי להתחשב באחרים. יש הרגשה שכול אחד עושה מה שבא לו ואין די התחשבות.

אוהבת: הזרוע זה הבית שלי! אני לא יכולה להפריד בין הבית הפרטי שלי לקיבוץ כבית שלי. אני אוהבת ומעריכה את זה שעדיין יש אצלנו ערבות ועזרה הדדית כשצריך. מורגש שלא ישארו מישהו במצוקה מבלי לעזור לו.

תודה למרלין לאופר על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמה בפני כולנו.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים.

ראיין: דני נהב

1 מה הזיכרון הראשון שלך?

תחילת לימודים הייתה באוקטובר ואני רק בת 5. מנהלת בית הספר, שהייתה שכנה שלנו, הסכימה לקבל אותי על אף גילי הצעיר בכול זאת לבית הספר. בבית הספר חילקו לארוחת עשר בקבוקי חלב. אני זוכרת את מפת הקרטון שהייתי צריכה לקשט בצבעים ושעליה הניחו את הבקבוקים. לאחר שסיימנו לשתות היינו צריכים לשבת בנימוס כשהידיים מונחות משולבות על השולחן. באחד הימים הראשונים ללימודים נרדמתי במצב זה וקראו לאימא שלי לקחת אותי הביתה. המנהלת אמרה שכנראה אני צעירה מדי...

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

חיפשתי גזע נדיר של כלבי רועים שנמצא בבוסניה-הרצגובינה. ניסיתי לשכנע את אופיר פז ממשמר-העמק (אחד מהשניים שאימצו אותי כאימא...) לייבא את הסוג הזה של כלבים משום שאלו הם כלבי רועים שמיועדים לשמירה על העדר ויכולים למנוע גניבת כבשים שהוא מגדל, כפי שכבר קרה לו בעבר סביב הרמדאן.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

כלבנות! [יורה ללא היסוס. לשאלתי האם זה לא המקצוע עונה]: העבודה שלי זה ספרית כלבים אבל כלבנות בכלל זה התחביב היחיד שלי. נטשתי את הקרמיקה. אני חברה בוועד הארצי של כלבי רועים ופעילה בתערוכות כלבים. זה תחביב שממלא את כול חיי.

4 מהו החטא הקטן שלך ("גילטי-פלז'ר")?

שוקולד מנטה, שוקולד ליקריץ וגלידה מיוחדת. אני משתדלת לא להגזים באכילתם אלא רק כשמרגישה שחיבת בשביל משהו מתוק לנשמה. אם אני מצליחה לעבור בקניון ביקנעם בלי לקנות גלידה אני מאוד גאה בעצמי.

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית הכי רוצה להיות?

במקום שרואים את "אורורה בוראליס" [לא הבנתי וביקשתי הסבר]. מדובר ב"זוהר הקוטב" (בלטינית Aurora) או "הזוהר הצפוני". זוהי תופעת טבע המאופיינת בהופעה של אור בצבעים שונים בשמי הלילה ושמותרחשת בקרבת הקוטב הצפוני. מצידי זה יכול להיות בצפון סקוטלנד, בפינלנד, בלפלנד. לא חשוב לי היכן, העיקר לחזות בתופעה הנפלאה הזאת.

6 מהו הפיספוס שלך?

המקום שלי בכלבנות. אם הייתי מתחילה לעסוק בזה שנים רבות קודם יכולתי היום להיות בכל העולם הזה יותר משמעותית. נושא הכלבים ליווה אותי עוד מילדותי, אבל לצערי, כאשר הגעתי לקיבוץ